

вода, — рече едно малко момиче. А друго прибави:

— Ако небето би имало нощя толкова звезди, то небето би било като златно море.

Доги мислеше за морето и за небето токуречи така, както те, и също тжй, както тях, се боеше да се приближи до морето, когато то ревеше, грохтеше, пенеше се и се хвърляше върз брега с рошави вълни, които, преди да се метнат върху скалите, се изправяяха, настръхваха, скачаха напред и разравяха пясъка с косматите си лапи.

Понякога морето се представяше на Доги като някое огромно огледало, в което тя виждаше от мостовете над местата за къпане, или пък просто от брега, своето отражение почти тжй ясно както в огледалото, което беше в салона в къщи. Отдавна измина това време, когато Доги мислеше, че това не е тя, а някое друго чуждо куче и лаеше по него. Разбира се, това повторение в огледалото е чудо, но малко ли чудеса има в природата и у хората! Та мигър не е чудо оня голям санджк с бялите и черни зъби, който ту плаче, ту се смее, ту нежно пее, ту охка, когато по тия отворени зъби удрят човешки пръсти. Доги много обичаше да слуша музика и се чудеше, че това същество, което умее да издава такива прекрасни звуци, стои винаги неподвижно и мирише съвсем не тжй, както мирише всичко живо.

II

В далечината, където пясъчната линия се отбиваше на ляво, и където от морето се подаваха тъмни камъни, подобни на цяло семейство огромни къпачи се мечки с мечетата, по пътеката от към стръмния бряг надолу се спуска тичешком на пясъка босоного момченце, държащо в ръце някакво сиво кълбо.

То спря до самата вода, замахна с ръце и хвърли това кълбо във водата.

Строши се огледалото, отплесна водата, и в същата минута сред разширяващите се кръгове започнаха да кламбурчат разноцветни мехурчета: знак, че момчето хвърли във водата нящо живо.

Като видя идещите, момчето тжрти да бяга назад, и това още по-ясно потвърди догадката, а се досетиха за туй не само дамите, но и Доги, която само за минутка замря неподвижно, а след туй стремглаво се спусна напред, към тия все още продължаващи да се появяват мехурчета.

Дамите не успяха да се опомнят дори, когато Доги вече беше в водата и държеше в своята огромна влажна уста това измъкнато от нея от джното кълбо, което се указва едно мъничко котенце.

Дамите охнаха от уплах и даже си затулиха с ръце очите: тям се стори, че Доги ей-сега ще изведе това малко клето създание.

Но когато те спуснаха ръце, видяха пред себе си Доги, която грижливо сне от зъбестото си мокро гърло пред краката им сивото котенце, което тя още тук почна развълнувано да подушва и да ближе нежно с своя гъвкав красив език, поглеждайки въпросително в същото време към своите спътници.

Те се гледаха една друга слисани, одобрявайки на Доги това, което тя направи за спасението на невинната жертва.

Доги по някой път се отдръпваше от котето, което се изправи на крака и кихаше и се откашляваше от попадналата в устата му морска вода, и, очевидно, очекваше, че дамите ще се погрижат понататък за спасеното и ще го вземат на ръце. Тя нетърпеливо мятеше поглед от котето към тях и, най-сетне, като видя тяхната нерешителност, започна даже полека да сумти, сякаш искаше да им каже:

„Аз извършихъ своето кучешко дяло, сега вие извършете човеческото: вземете котето, стрейте го, изсушете го и го нахранете.“

Дамите и самички разбраха, че тжй именно трябва да постъпят, но котето бе мокро, а те беха в такива чисти бели дрехи! Па най-главното бе, че и те не бяха у дома си. Как да отнесат в чужда къща живо същество?

И, макар да им беше до нейде жал за котето, решиха да го остават тук, да отидат до вкъщи и, ако там се съгласят да го приемат, да се върнат да го земат или да изпратят слугата.

Като похвалиха още веднъж Доги, те се обърнаха и тръгнаха обратно.

Доги никак не очакваше това. Тя с недоумение погледа след тях и се спря като наведе глава към котето.

Но когато една от дамите се обърна назад и повика Доги, кучето си обясни това недоразумение така, че неговите спътници просто искат, щото Доги сама да носи подир тях котето.

Доги наново го взе внимателно въ устата си. Но нали туй не бе вещ, а живо същество, на което много по-добре би било да е в човешки ръце, и Доги, като догони дамите, наново сложи пред тях котето.

Настойчивостта на Доги накара дамите да се позасмеят, но състрадателна ръка не се простря към сивото дребничко същество. Дамите продължиха своя път. Доги за трети път, след минута време, сложи пред тях котето и даже им загради с грамадното си тяло пътя, когато те зеха да се покачват по пътеката нагоре.